

Ένας ολόκληρος λαός παρακολουθεί το σίριαλ «η διάσωση τη Ελλάδας» με τα χέρια σταυρωμένα...

Η χώ ρα οδηγείται με μαθηματική ακρίβεια στο γκρεμό και οι Έλληνες περιμένουν υπομονετικά την οριστική συντριβή τους. Ολόκληρη η διεθνής κοινότητα αναρωτιέται «Γιατί ο λαός δεν εξεγείρεται;».

Μια Ελλάδα διαλυμένη, ανίκανη να σταματήσει το κατήφορο κι ένας λαός που περιορίζει την αντιστασιακή του δράση σε ψευτοσυνθήματα και απειλές χωρίς καμία απολύτως δράση.

Ο περίφημος χείμαρρος του κινήματος των αγανακτισμένων έχει εξαφανιστεί.

Που βρίσκονται άραγε όλοι αυτοί που γέμιζαν κάθε βράδυ την πλατεία Συντάγματος και ούρλιαζαν εναντίον της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ που επιχειρούσαν να ξεπουλήσουν τη χώ ρα;

Οι... αγριεμένοι του Συντάγματος που είναι;

Εκείνα τα περίφημα και τα πομπώδη συνθήματα: «κουφάλες έρχονται κρεμάλες», τι απέγιναν;

Που χάθηκε εκείνο το: «ο λαός τώ ρα θα μιλήσει»;

Η στάση της ελληνικής κοινωνίας δεν έχει πολιτική εξήγηση, μόνο ψυχολογική και έχει απασχολήσει αρκετούς πολιτικούς αναλυτές ανά τον κόσμο.

Σε καμία άλλη χώ ρα του κόσμου δεν έχουν περάσει τόσο σκληρά μέτρα χωρίς να ανοίξει ρουθούνι.

Τι φταίει άραγε και δεν ξεσηκώ νεται ο λαός;

«Ο ραγιαδισμός έχει περάσει στο DNA μας», όπως υποστηρίζουν κάποιοι ή μήπως η προπαγάνδα της νέας τάξης πραγμάτων έχει κάνει... χειρουργική δουλειά;

Δεν υπάρχει άλλος λαός ακόμη και από εκείνους που έχουν παρόμοια προβλήματα και είναι σε κρίση που να έχει ανεχθεί τέτοια υποβάθμιση του βιοτικού του επιπέδου και παράλληλα τόσες προσβολές και εξευτελισμούς χωρίς να έχει κάνει έστω μία μεγάλη διαδήλωση.

Οι Ισπανοί είναι συνέχεια στους δρόμους, δεν απέφυγαν τα μέτρα, αλλά δεν έχουν μνημόνιο, ούτε υφίστανται τους ίδιους εξευτελισμούς.

Η προπαγάνδα που έχει υποστεί ο λαός έχει επιβάλει τη λεγόμενη σιωπή της χρεοκοπίας.

Όπως υποστηρίζουν αρκετοί επιστήμονες το ψυχολογικό touching που ασκήθηκε

στις μάζες οδήγησε το υποκείμενο σε απόγνωση, που ψυχολογικά είναι ένα στάδιο μετά την απελπισία, παγώνει και σταματά ακόμη και να αντιδρά, σαν εκείνον που ενώ πνίγεται δεν προσπαθεί να σωθεί.

Ο ψυχίατρος Νίκος Σιδέρης στο βιβλίο του «Μιλώ για την κρίση με το παιδί» αναφέρει χαρακτηριστικά:

«Το τελευταίο στάδιο είναι να σταματήσει ακόμη και να σκέπτεται. Έτσι η διάλυση του κοινωνικού ιστού, η μείωση των μισθών, η κατάργηση του κοινωνικού κράτους, οι αποσάθρωση της Υγείας και της Παιδείας, οι απολύσεις, η ανεργία βαπτίζονται "μεταρρύθμιση" και όσοι αντιδρούν αποδοκιμάζονται και ενοχοποιούνται σαν "αντιδραστικοί και οπαδοί του χθες"».

Ένας λαός με τεράστια ιστορία στις εξεγέρσεις, έχει πέσει χαμηλά και δεν λέει με τίποτα να ορθώσει το ανάστημά του.

Το κίνημα των αγανακτισμένων ήταν τελικά «καπελωμένο» από τις παραφυάδες τις υποτιθέμενης ριζοσπαστικής αριστεράς;

Τα ερωτήματα είναι πολλά.

Όμως μια σαφή απάντηση για όλο αυτό τον «ωχ αδερφισμό» που φαίνεται να έχει καταβάλει το λαό δίνει ο οικονομολόγος Βασίλης Βιλιάρδος σε άρθρο του με τίτλο: «Γιατί σιωπούν τα πρόβατα;».

Όπως γράφει ο κ. Βιλιάρδος:

« Η συστηματική προπαγάνδα

Περαιτέρω, σύμφωνα με ένα από τα πολλά εγχειρίδια της ελίτ (The Crisis of Democracy), η κρίση της Δημοκρατίας που προκαλείται από την υπερβολική διόγκωση της επιλύεται και ελέγχεται τότε μόνο (από την πλευρά της ελίτ), όταν ο πληθυσμός αποπολιτικοποιείται σε μεγάλο βαθμό – υποχρεούμενος σε έναν πολιτικό λήθαργο, καθώς ς επίσης σε μία ηθική απάθεια, σε μία συλλογική αποχαύνωση.

Ο στόχος αυτός επιτυγχάνεται με τη χρήση των κατάλληλων τεχνικών, κυρίως με την «επαγωγική απάθεια» (μέσω των αυξημένων οικονομικών προβλημάτων, της ανόδου του κόστους διαβίωσης παράλληλα με τη μείωση των μισθών, των φόβων για το μέλλον, του καταναλωτισμού κ.κ.) – επίσης, με την τεχνική της διαχείρισης της κοινής γνώμης, όπως και με το «management» της οργής (το βιώνουμε σήμερα στην Ελλάδα, έχοντας υποχρεωθεί από τα ΜΜΕ κλπ. να σιχαινόμαστε οργιζόμενοι όλους τους πολιτικούς, οπότε την ίδια την Πολιτική, αποστασιοποιούμενοι).

Η προπαγάνδα, η χειραγώγηση δηλαδή του όχλου με τρόπους που δεν μπορεί να τους κατηγοριοποιήσει ως μεθόδους επηρεασμού του, ανήκει υποχρεωτικά στα βασικά στοιχεία μίας λειτουργικής, «θεατρικής Δημοκρατίας», όπως όλες σχεδόν οι δυτικές.

Για παράδειγμα, με ορισμένες τηλεοπτικές εκπομπές, με δημοσιογράφους που δήθεν ελέγχουν την εξουσία, κατηγορώντας την συνεχώς – στόχος των οποίων όμως είναι η εκτόνωση των θεατών τους, έτσι ώστε να μην αντιδρούν οι ίδιοι, ήσυχοι πως κάποιοι άλλοι ενεργούν στη θέση τους για την προστασία των συμφερόντων τους.

Οι τεχνικές αυτές της διαχείρισης της κοινής γνώμης (προπαγάνδα) σε τυπικές Δημοκρατίες, με την αριστερά πέπλο να αποτελεί τη σύγχρονη εξέλιξη τους, έχουν ένα πολύ σημαντικό πλεονέκτημα, σε σχέση με τις τεχνικές ελέγχου των δικτατοριών: είναι φθηνότερες από τη βία, από το χρηματισμό ή από οιαδήποτε άλλη μορφή ελέγχου.

Επομένως, αυτού του είδους οι «Δημοκρατίες» αποτελούν έναν ιδανικό, βέλτιστο τύπο διακυβέρνησης του όχλου, συγκριτικά με οποιονδήποτε άλλο – με την έννοια της προπαγάνδας εδώ να ορίζεται ως εκείνες οι συστηματικές προσπάθειες, στόχος των οποίων είναι η ελαχιστοποίηση της ικανότητας των ανθρώπων να

κρίνουν σωστά.

Επίσης η δημιουργία απόψεων, εντυπώσεων ή πεποιθήσεων που να επιτρέπουν στις ελίτ, πολιτικές ή οικονομικές, να εκμεταλλεύονται τις μάζες στο έπακρο, με τη θέληση τους.

Σύμφωνα τώ ρα με έναν από τους μεγαλύτερους ειδικούς στον τομέα της προπαγάνδας (Bernay, βιβλίο του από το 1928), «Η συνειδητή και ευφυής χειραγώγηση του τρόπου συμπεριφοράς και των πεποιθήσεων των μαζών, αποτελεί ένα από τα βασικότερα συστατικά των δημοκρατικών κοινωνιών.

Οι οργανώσεις που λειτουργούν στο παρασκήνιο, ελέγχουν όλες τις κοινωνικές διαδικασίες.

Συνιστούν δε μία σκιά διακυβέρνηση, η οποία είναι ο πραγματικός ηγέμονας της χώρας μας».

Σήμερα, η προπαγάνδα αποτελεί ένα από τα πλέον αναγκαία «συστήματα κατήχησης» όλων των δυτικών κοινωνιών – ενώ οι σκιάδεις κυβερνήσεις αποτελούνται από τα αόρατα δίκτυα των πολλών και διαφορετικών ελίτ, όπως αυτό στο γράφημα που ακολουθεί (τριμερής επιτροπή, κατά πολλούς ανήκει στις θεωρίες συνωμοσίας), τα οποία ελέγχουν με τη βοήθεια της χειραγώγησης όλες τις κοινωνικές διαδικασίες.

Οι ελίτ αυτές καθοδηγούν όλες τις πολιτικές αποφάσεις, ενώ τις προωθούν, με τον τρόπο που θέλουν, στις μάζες, με τη βοήθεια των διατεταγμένων δημοσιογράφων των ΜΜΕ – ως αναπόφευκτες συνήθως θυσίες ή περιορισμούς, για το καλό της πλειοψηφίας των ανθρώπων και ειδικά των αδυνάτων!

Με βάση δε με έναν εξαιρετικό επικοινωνιολόγο (P. Lazarsfeld), η ιδανικότερη μέθοδος προώθησης είναι η πλημύρα πληροφοριών προς τις μάζες, έτσι ώστε να έχουν την ουτοπία της σωστής, πλήρους ενημέρωσης τους – γεγονός που τους

δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι είναι υπεύθυνα πληροφορημένοι Πολίτες, οπότε ήσυχoi με τη συνείδηση τους.

Ολοκληρώνοντας οι «κοινωνικοί ναρκωτές», όπως αποκαλεί τα ΜΜΕ, φροντίζουν να εθίζουν τους θεατές, αναγνώστες ή ακροατές τους στις ειδήσεις σε τέτοιο βαθμό, έτσι ώστε να μην μπορούν χωρίς αυτές – αδυνατώντας να κατανοήσουν την αρρώστια που τους προκαλεί ο συγκεκριμένος εθισμός («to keep the addict from recognizing his own malady»).